

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู

Development of English Communicative Skill through Situation Based Learning for Salesclerk of Local Textile Group at Nongbualamphu Province

มธุรส ศิลาคม^{1*}, โสภิตา บุญจำนง²

Maturros Silakhom^{1*}, Sopida Boonjumnong²

¹ อาจารย์, สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

¹ Lecturer, Office of General Education, Udon Thani Rajabhat University

² อาจารย์, สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

² Lecturer, Office of General Education, Udon Thani Rajabhat University

*Corresponding author, E-mail: boxerbee@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ สำหรับพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้สำหรับพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังการเรียน เมื่อวิเคราะห์โดยใช้ t-test ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรมหลังการเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรมก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ, การใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้, พนักงานขาย, กลุ่มทอผ้าพื้นเมือง

Abstract

Development of English Communicative Skill through Situation Based Learning for Salesclerk of Local Textile Group at Bannakomhai (Thawaphathai), Nongbualamphu Province, this study aimed to compare the learning outcomes of the English for Communication between pre-test and post-test by using situation based learning in local textile group at Bannakomhai (Thawaphathai), Nongbualamphu Province. The result of the pre-test and post-test by using English achievement test, was analyzed using match-pair t-test. The result was the post-test scores after learning English using situation based learning was higher than the pre-test scores at .001 level of significance.

Keywords: Development of English Skill, Situation Based Learning, Salesclerk, Local Textile Group

บทนำ

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสำคัญของโลกและยังเป็นภาษาปัจจุบันคือภาษานานาชาติเป็นภาษากลางและมนุษยชาติเป็นภาษาที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อกันเป็นหลัก ไม่ว่าแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้ทุกคนทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิตโดยเฉพาะในอนาคตข้างหน้า อาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน, ทำงานในอาเซียน, ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน, มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน, แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน, มีเพื่อนในอาเซียน และ เดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน ทุกคนต้องเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับใช้ในการทำงาน การศึกษา การดำเนินชีวิตประจำวัน แม้กระทั่งการติดต่อซื้อขาย และที่สำคัญที่สุดของทุกวันนี้ คือ การใช้งานอินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงได้จากทั่วโลก และภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษากลางในการสื่อสาร ดังนั้น เมื่อต้องทำการค้นหาข้อมูล หรือติดต่อทำธุรกิจคนที่มีความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษดีจึงได้เปรียบกว่า

การประกอบธุรกิจในยุคปัจจุบันมีการแข่งขันค่อนข้างสูงที่มีการก้าวข้ามพรมแดนทั้งทางเทคโนโลยีและทางระบบโลกออนไลน์ ในยุคของการเปลี่ยนแปลงสู่ยุคที่เรียกว่า การค้าผ่านอินเทอร์เน็ต สิ่งต่างๆเหล่านี้ที่ต้องทำให้เกิดการปรับตัวในการแข่งขันและต้องทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีการเตรียมพร้อมด้านการแข่งขันทางธุรกิจซึ่งธุรกิจของไทยที่เป็นผลิตภัณฑ์ของคนรากหญ้า ภูมิปัญญาท้องถิ่น สินค้าชุมชน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาและเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ AEC ของประเทศไทย การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของกลุ่มชาวบ้านเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนยังมีความจำเป็นอยู่มากที่จะพัฒนาเพื่อให้เกิดการติดต่อสื่อสารระหว่างชาวบ้านและนักท่องเที่ยวเป็นไปด้วยความเข้าใจ จึงควรได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐด้านทักษะการสื่อสาร เพื่อเป็นการอธิบายภูมิปัญญาที่ชาวบ้านได้มีความรู้แต่ไม่สามารถอธิบายได้เป็นภาษาอังกฤษ ทักษะด้านการสื่อสารจะเป็นทักษะที่ผู้มีทักษะทางด้านนี้น้อย ก็สามารถสื่อสารได้เร็วที่สุดมากกว่าทักษะทางด้านอื่นๆ

การจะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนการสอน จึงควรมีลักษณะที่ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและการสอน อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การจัดการกระบวนการสอนยังควรสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และการเรียนภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งการฝึกทักษะทางภาษา และควรฝึกให้ควบคู่กับการเรียนรู้ที่ไปสู่การพึ่งตัวเองได้ (Learner-Independence) และสามารถ เรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) อันนำไปสู่การใช้ภาษาให้ถูกต้องคล่องแคล่วเหมาะสม และใช้ได้จริงมากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539)

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันปัญหาด้านการขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ รวมถึงขาดความมั่นใจในตนเอง อันเนื่องมาจากบุคลิกภาพส่วนตัว ความกลัวจะพูดเพราะกลัวว่าสำเนียงไม่ดี ขาดความรู้เรื่องไวยากรณ์ หรือการใช้คำศัพท์ในบริบทต่างๆ การจะแก้ปัญหานี้ได้การจัดกระบวนการเรียนการสอน ต้องสอดคล้องกับสถานการณ์จริง ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ และผ่อนคลาย โดยกิจกรรมเหล่านี้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกทักษะทางด้านภาษา ได้มีแรงเสริมสร้างความมั่นใจ และรู้วิธีการเรียนภาษาต่างประเทศได้อย่างถูกต้อง

ในขณะที่กิจกรรมการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้เป็นกระบวนการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้ถูกวิจัยได้แสดงบทบาทที่ถูกระบุโดยบทบาทและหน้าที่ ได้แสดงถึงความ เป็นจริงในสถานการณ์ที่พบเจอ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในสถานการณ์นั้นๆ โดยผู้วิจัยได้กำหนดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงที่เขพบเจอบ่อย และสามารถตัดสินใจ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี และเมื่อสามารถแก้ปัญหาได้ก็จะเกิดความรู้สึกมั่นใจและภูมิใจในตัวเองในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำกิจกรรมนี้มาศึกษาและพัฒนาพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภู เนื่องจากสมาชิกในกลุ่ม มีพื้นฐานทักษะด้านการสื่อสารที่ต่างกัน และรวมไปถึงช่วงอายุที่ไม่เท่ากัน กิจกรรมการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้จึงเหมาะสมสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดและง่ายต่อการเรียนรู้ในสถานการณ์ต่างๆ (วารจกณา เค้าอัน, 2560)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความสนใจในการนำเอาเทคนิคการสอนโดยใช้ สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (Situation Based Learning) มาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้แบบ สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้เป็นการสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด ที่ผู้ถูกวิจัยอาจจะประสบในภายหลังการเรียนด้วยสถานการณ์ จะช่วยให้เกิดการถ่ายโยงความรู้ ผู้เรียนจะได้คิดแก้ปัญหาจาก สถานการณ์ทำให้เกิดการเรียนรู้ อีกทั้งจะช่วยให้เกิดการกระตือรือร้นในการสื่อสารภาษาอังกฤษจาก สถานการณ์จริง การสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะพัฒนา ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น สถานการณ์จะทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ในสถานการณ์จริง และเปิดโอกาสให้ผู้ถูกวิจัยได้ใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะการผสมผสานกันในสถานการณ์ นอกจากนั้น ยังมีความรู้ในวิชาชีพของตนประกอบกับการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ ต่างๆ ทำให้มีแรงจูงใจในการฝึกทักษะภาษาอังกฤษ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้สำหรับพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภู

สมมติฐานการวิจัย

พนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภูที่ได้รับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษภายหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Canale และ Swain (1980) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ สามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ
2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse Competence) สามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน
4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) มีกลวิธีในการสื่อสาร เพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสามารถของทักษะทางการพูด 9 ระดับ

Carroll (1982) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

- ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)
- ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)
- ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)
- ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถนำการสนทนา หรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)
- ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest User)
- ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้ (Competence User)
- ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังคงขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังคงขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาทำทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

ขั้นตอนการสอนพูด

สก๊อต (Scott, 1981) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขั้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆกันหรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงและควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

โดยสรุปแล้ว ความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญคือความสามารถที่จะสื่อสารให้ได้ใจความที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือก กลวิธีในการสื่อสาร

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากรดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

- ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ
- ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง
- ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้
- ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม
- ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

- ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
- ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง
- ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย
- ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

- ระดับที่ 1 พุดแล้วหยุดคิดนาน พุดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้ แต่พยายามพุดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่
- ระดับที่ 3 พุดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง
- ระดับที่ 4 พุดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา พุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ความหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

โจนส์ (Leo Jones, 1983 : 1) ให้ความหมายของการเรียนโดยใช้สถานการณ์ว่า สถานการณ์เป็นตัวแทนของเหตุการณ์ในชีวิตจริงห้องเรียนเป็นตัวแทนของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์บทบาทของผู้เรียนนั้นดำเนินไปโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของครูความสำเร็จหรือล้มเหลวจะเป็นผลมาจากการตัดสินใจของผู้เรียนเองสถานการณ์จำลองไม่ใช่เกมที่จะมีแต่ความสนุกสนานและพยายามเอาชนะการแข่งขันแต่ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึกว่าจะต้องทำบทบาทนั้นเพราะต้องรับผิดชอบในการตัดสินใจและการกระทำของเขาเองซึ่งเหมือนกับชีวิตจริงตรงที่ไม่มีคำตอบถูกหรือผิดโดยสิ้นเชิง

สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge, 1987: 1) อธิบายว่า กิจกรรมสถานการณ์คือการจัดการเรียนการสอนให้มีสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดโดยผู้เรียนซึ่งเรียกว่าผู้ร่วมสถานการณ์จะมีปฏิสัมพันธ์กับเหตุการณ์และบุคคลต่างๆ ผู้เรียนจะใช้ภาษาในการสื่อสารของตัวเองในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นสามารถตัดสินใจได้โดยอิสระอย่างเหมาะสมกับบทบาทของตัวเองและบทบาทของผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย

สมิตรา อังวัฒน์กุล (2537 : 151) อธิบายว่า การเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นการสอนโดยการจำลองสถานการณ์ขึ้นให้เหมือนจริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดและให้ผู้เรียนเข้าไปสู่สถานการณ์นั้น ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และให้ข้อมูลที่คล้ายกับข้อมูลจริงในสถานการณ์นั้นในการตัดสินใจ และการแก้ไขปัญหาต่างๆ โดยการตัดสินใจนั้นจะ ส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะเดียวกันกับสิ่งที่ เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

โดยสรุปแล้วการใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ (situation based) หมายถึง การจำลองสภาพแวดล้อมเลียนแบบสภาพจริงในสังคมให้เหมือนจริงมากที่สุดให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์จำลอง เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมคิดวิธีแก้ไขด้วยตนเอง และสามารถนำไปเผชิญกับปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน

รูปแบบการใช้การใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

โจนส์ (1983) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ไว้ดังนี้ การเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนซึ่งจำลองเหตุการณ์จากชีวิตจริง ดังนั้นห้องเรียนจึงกลายเป็นสถานที่จำลองของสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์จริงและผู้ร่วมแสดงสถานการณ์จึงเป็นตัวแทนของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จริงนั้นข้อมูลที่จำเป็นสำหรับสถานการณ์จำลองจะเป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปของเอกสารการบันทึกและตำรา

ทิตนา แคมมณี (2522) อธิบายว่า ผู้สอนเป็นผู้เตรียมสถานการณ์ที่จะใช้สอน โดยอาจสร้างขึ้นเองหรืออาจเลือกสถานการณ์ที่มีผู้สร้างไว้แล้ว ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด เมื่อมีสถานการณ์จำลองแล้วผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้นและควรลงเล่นด้วย

ตนเองเพื่อจะได้ทราบถึงอุปสรรคข้อขัดข้องต่างๆ ในการเล่นจะได้จัดเตรียมการป้องกันหรือแก้ไขไว้ให้พร้อม การนำเสนอการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ เนื่องจากสถานการณ์ส่วนใหญ่จะมีความซับซ้อนพอสมควรไปถึงระดับมาก การนำเสนอสถานการณ์บทบาทและกติกาคำเป็นต้องมีการเตรียมการอย่างดี ควรนำเสนออย่างเป็นไปตามลำดับขั้นตอนไม่สับสนและควรจัดข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อม ควรเริ่มด้วยการบอกเหตุผลและวัตถุประสงค์กว้างๆ แก่ผู้เรียนว่าการเล่นในสถานการณ์จำลองนี้จะให้อะไรและเหตุใดจึงมาเล่นกัน ต่อไปจึงค่อยให้ภาพรวมของสถานการณ์ทั้งหมดแล้วจึงให้รายละเอียดที่จำเป็นเช่นกติกาบทบาทเมื่อทุกคนเข้าใจพอสมควรแล้วจึงให้เล่นได้

ประโยชน์ของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน

ทิตนา แคมมณี (2522 : 370-373) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์ว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะกระบวนการต่างๆจำนวนมากเช่นกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นกระบวนการสื่อสารกระบวนการตัดสินใจกระบวนการแก้ปัญหาและกระบวนการคิด เป็นต้น

สุภา กิจจาทร (2519 : 196) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนเผชิญกับปัญหามากมายมีระยะเวลาที่กำหนด
2. ช่วยให้ผู้เรียนตื่นตัวให้ความร่วมมือและกล้าแสดงความคิดเห็น
3. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความร่วมมือไม่คิดถึงการแข่งขัน
4. ช่วยให้ผู้เรียนได้พบกับสถานการณ์ก่อนที่จะเกิดขึ้นในชีวิตจริง
5. มีประโยชน์ต่อการใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจปัญหาต่อไป

โดยสรุปประโยชน์ของการใช้สถานการณ์ในการเรียนการสอนคือผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสามารถแสดงความสามารถและถ่ายทอดบทบาทตามที่ตัวเองได้รับในบรรยากาศที่สนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความตึงเครียดและได้ร่วมกิจกรรมที่สามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการแก้ปัญหาและส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียนพร้อมที่จะประจักษ์กับสถานการณ์ในชีวิตจริง

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ พนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 40 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นพนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านนาคำไฮ จังหวัดหนองบัวลำภู โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) จำนวนร้อยละ 25 เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ 5 ชุด ดังนี้

1. แผนการสอน ผู้วิจัยใช้แผนการสอนตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
1.1 ศึกษาหลักการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานในการเรียนรู้

1.2 ศึกษาวัตถุประสงค์และเนื้อหาของรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเป็นแนวทางในการคัดเลือกเนื้อหาและโครงสร้างสำหรับการสอนด้วยสถานการณ์เป็นฐาน (ตามเอกสารภาคผนวก ก)

1.3 เขียนโครงร่างแผนการสอน โดยนำหลักการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมาประกอบในแผนการสอน จำนวน 4 สัปดาห์ในหัวข้อต่อไปนี้

- การกล่าวคำทักทายและกล่าวต้อนรับ
- การพูดคุยเรื่องทั่วไป
- การแนะนำสินค้า
- การบอกสินค้าหมด
- การต่อรองราคา
- การสอบถามข้อมูลทั่วไป
- การบอกราคาสินค้า
- เปลี่ยนสินค้า

1.4 เขียนแผนการสอนตามโครงร่าง

1.5 นำแผนการสอนให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้อง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาวัตถุประสงค์และเนื้อหาของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับพนักงานขาย

2.2 ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานแล้วสร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (pre-post test) สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่เป็นบทเรียน

2.3 นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของ Harris (1990 : 84) ผู้วิจัยได้กำหนดการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ออกเป็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 ดีมาก สามารถสนทนาได้คล่องแคล่ว มีความมั่นใจ ออกเสียงชัด ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ถูกต้อง การสนทนาร่ารื่น

ระดับ 4 ดี สามารถสนทนาได้ค่อนข้างคล่อง ออกเสียงค่อนข้างชัด ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ ผิดบ้างเล็กน้อย การสนทนาค่อนข้างร่ารื่น

ระดับ 3 พอใช้ สามารถสนทนาได้ แต่ยังไม่คล่องแคล่ว ออกเสียงไม่ชัดเจนเป็นบางครั้ง ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ผิดมาก การสนทนาไม่ต่อเนื่อง

ระดับ 2 เกือบพอใช้ สนทนาได้ในขั้นพื้นฐาน ส่วนมากใช้คำตอบแบบสั้น หรือคำเดียว (Yes/No) ออกเสียงไม่ชัดเจน คำศัพท์ที่ใช้อยู่ในวงจำกัดมาก หยุดการสนทนาบ่อย

ระดับ 1 อ่อน พูดได้ตอบเกือบไม่ได้ หรือไม่เข้าใจเรื่องที่สนทนา ออกเสียงไม่ชัดเจน การสนทนาไม่ต่อเนื่อง หยุดการสนทนานานและบ่อยครั้ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบก่อนการสอนเพื่อวัดความสามารถก่อนการอบรม โดยใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง
2. แบ่งกลุ่มนักศึกษาโดยใช้การแบ่งกลุ่มโดยพิจารณาจากผลคะแนนในการทดสอบก่อนเรียน
3. อธิบายถึงหลักการและประเด็นสำคัญของการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนเป็นระยะเวลา 3 ชั่วโมง ในครั้งแรกของการอบรม
4. นำแผนการสอนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง
5. หลังจากทดลองเสร็จเรียบร้อยครบตามเนื้อหาในแผนการสอนแล้วจะนำแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมาทดสอบอีกครั้ง
6. นำค่าคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for window วิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t- test แบบ dependent (t-test for dependent Samples)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจากการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังการสอน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

การทดสอบ	จำนวนผู้เข้าอบรม	\bar{X}	S.D.
ก่อนการเรียน	10	3.105	.683
หลังการเรียน	10	5.885	.726

จากตารางที่ 1 คะแนนก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X} = 3.105) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.=.683) และคะแนนหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X} = 5.885) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.=.726) แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้สูงขึ้นกว่า ก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนก่อนการสอนและหลังการสอน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนก่อนการสอนและหลังการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้

การทดสอบ	\bar{X}	S.D.	t	p-value
ก่อนการเรียน	3.105	.683	-17.433	.000*
หลังการเรียน	5.885	.726		

*p-value < .001

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ผลปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า t ที่คำนวณได้ ($t=-17.433$) มีค่ามากกว่า t จากตาราง ($t=.000$) แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ผลปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยค่า t ที่คำนวณได้ ($t=-17.433$) มีค่ามากกว่า t จากตาราง ($t=.000$) แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เข้าอบรมหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เข้าอบรมก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ ให้แก่พนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมืองในจังหวัดหนองบัวลำภู แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เข้าอบรมหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เข้าอบรมก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่พนักงานขายของกลุ่มทอผ้าพื้นเมือง ซึ่งมีความจำเป็นต้องสื่อสารกับชาวต่างชาติเมื่อมาท่องเที่ยวในจังหวัดหนองบัวลำภู จากการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่พนักงานขายโดยใช้เทคนิคการสอนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ โดยกำหนดสถานการณ์ไว้ดังนี้คือ การกล่าวคำทักทายและกล่าวต้อนรับ การพูดคุยเรื่องทั่วไป การแนะนำสินค้า การบอกสินค้าหมด การต่อรองราคา การสอบถามข้อมูลทั่วไป การบอกราคาสินค้า เปลี่ยนสินค้า โดยใช้สถานการณ์บทสนทนาสั้นๆ ในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเรียนรู้ได้ง่าย จดจำได้ง่าย ได้ผลการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับดี สอดคล้องกับการศึกษาของ กาญจนา ณ ศรีสุข (2561) ซึ่งได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต พบว่า ความสามารถด้านการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดภูเก็ตหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่า

ความสามารถดังกล่าวก่อนการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานของวิภาวี ไชยทองศรี (2563) ซึ่งศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการใช้ สถานการณ์จำลอง หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า วิธีการเรียนโดยใช้ใช้สถานการณ์เป็นฐานในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษนั้นประสบความสำเร็จเพราะผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้น ครูผู้สอนควรนำวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ใช้สถานการณ์เป็นฐานไปใช้เสริมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา
2. ควรนำวิธีการเรียนการสอนโดยใช้ใช้สถานการณ์เป็นฐานนี้ไปเผยแพร่เพื่อประโยชน์ต่อวงวิชาการในระดับต่างๆ อาทิโรงเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. ครูผู้สอนต้องพยายามอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวิธีการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานอย่างเต็มที่เพื่อจะได้ไม่สับสนในบทบาทของตนเองและครูจะต้องเตรียมเนื้อหา การจัดกิจกรรมตามลำดับขั้นตอน และการแบ่งเวลาให้ถูกต้องเหมาะสม
4. สามารถนำแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานนี้ไปใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ชุมชนต่างๆ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญซึ่งมีโอกาได้พบปะกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : ครูสภา.
- กาญจนา ณ ศรีสุข. (2561). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อเสริมสร้างความสามารถการสนทนา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต (วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ทีศนา แชมมณี. (2522). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราจณา เค้าอ้น. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิภาวี ไชยทองศรี. (2563). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดย การใช้สถานการณ์จำลองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัย ราชภัฏ อุตรธานี, 8(1), 120.
- สุภา กิจจาทร. (2519). การใช้สถานการณ์จำลอง. ใน เอกสารประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการสอนแบบ จุลภาค. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมตำรวจ.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรง พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Carroll. (1982). Testing Communication Performance. London : Pergamon Press.

- Canale M.;& Swain M. (1980). Theoretical base of communicative approaches to second language teaching and testing. Retrieved December 1st, 2007, from <https://academic.oup.com/applij/article-abstract/I/1/1/181953?redirectedFrom=fulltext>
- Clark, J. L. D. (1972). Foreign language testing: Theory and practice. Philadelphia: Centre of Curriculum Development.
- Harris, D.P. (1990). Testing english as a second language. New York: MaGraw Hill.
- Jones, Leo. (1983). Eight simulations. UK: Cambridge University Press.
- Scott, R. (1981). Speaking in communication in the classroom. UK: Longman Group UK Ltd.
- Sturtridge, Gill. (1987). Simulation ELT guide 2. London : NFER.